

1938

НЕИЗВЕСТНАТА

Отъ небосклона като огнена сълза
вечерницата се търкулна ;
полъхна вѣтъръ и отъ дворската лоза
на улицата сухъ листъ брулна.
Излѣзохъ на полето ; тежко зеленѣй
и гасне залѣзътъ помжтенъ.
Заседналъ на Балкана, мраченъ облакъ тлѣй
като жарава, и простенва тътенъ.
Далече лумва огънь — сякашъ младъ овчаръ
запали нѣкое стърнище :
изгрѣва месецътъ, часътъ е пълненъ съ чаръ :
като пчели отъ кошерище
излитатъ искри, и заринато съ звезди,
небето въ блѣсъкъ се окжпа.
Враждебенъ луненъ блѣсъкъ ! Въ моитѣ гърди
припада скръбъ до ужасъ тжпа.
Коя си ? О, безплѣтенъ образъ на жена,
прибуленъ съ черна безнадеждность !
Съ години вече те очаквамъ ; залинѣ
сърдцето, пълно съ чудна нѣжность
къмъ тебе неизвестната. Ела, ела !